

Václav Bárta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

KNÍŽKA PSECH

čte ní
pro
první
ky

bambóok

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Václav Bárta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

KNÍŽKA O PSECH

čte ní
pro
první
ky

bambôök

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Václav Bárta

KNÍŽKA O PSECH

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8556. publikaci

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 88

Vydání 1., 2022

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Zuzana Dreadka Krutá, 2022

ISBN 978-80-271-4938-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-3582-0 (print)

Obsah

Předmluva	7
Buldoček Čumáček	11
Foxteriér Dášeňka	17
Border kolie Líza	21
Buldok Flek	27
Baset Argo	31
Čivava Lili	35
Čau-čau Pojar	39
Mops Clint	45
Brazilská fila Fidel	49
Bernardýn Ina	55
Bišonek Max a Max	59
Bobtail Fík	65
Jezevčík Nora	69
Čuvači Rin a TinTin	73
Brabantík Filip	77
Knírač Hop	83

Předmluva

Před nedávnem jsem napsal knížku o zvířátkách ze zoo. Pokud se už z této knihy spolu známe, pak víte, že moje příběhy nejsou jen z mé hlavy. Často je píšu společně se zvířaty.

A pokud jsme se spolu ještě nepotkali, prozradím vám, jak to všechno se mnou je. Vyprávím vám příběhy, které jsem od zvířat slyšel. Anebo vám lidskou řečí zapíšu, o čem jsem si s nimi povídal. A to můžu jenom proto, že jsem se naučil zvířatům rozumět. Nemůžu vám dát návod, jak to zařídit. Ale můžu vám říct, jak se to přihodilo mně.

Začalo to, když jsem si začal rozumět s Alíkem. Alík je jeden z našich pejsků a známe se už skoro od narození. Svoje narození si moc nepamatuju, ale to jeho moc dobře. Už jako s malým štěňátkem jsem si s ním užil spoustu legrace. A sem tam mě i poslechl. Třeba když jsem mu řekl, že dneska nemá čůrat na koberec. Nebo nezvrhnout kočce

misku s mlíkem. S kočkou jsme si rozuměli střídavě, ale s Alíkem to šlo čím dál líp. Byli jsme kamarádi. Stačilo mu říct, co má udělat, a on to udělal.

Na moje „podej pac!“, podal pac, na „slez z toho gauče“, slezl někdy i z gauče. Brzy začal i mluvit. Někdo by řekl, že štěkal, ale já jsem té jeho psí řeči rozuměl. Štěknul, že chce jít ven nebo podrbat za uchem. A já už jsem věděl.

Alík byl první, kdo mě utvrdil v myšlence, že je možné najít se zvířaty společnou řeč. Na začátku knížky o zvířátkách ze zoo jsem prozradil, jak jsem pak pokračoval. Nejdřív s opicí, pak s papouškem, bizonem, tygrem... Nebudu je všechny jmenovat. Byla jich málem dvacítká. A protože každé ze zvířat mluvilo jinou řečí, uměl jsem tolik zvířecích jazyků, kolik bylo zvířecích druhů. Určitě už jste slyšeli poučení, že kolik řečí umíš, tolikrát jsi člověkem. Není v tom tvrzení sice zmínka o řeči zvířat, ale i na ni to platí.

Zjistil jsem to, když jsem se pustil do vyprávění příběhů o psech. Je fakt, že na začátku mi museli moji psi občas trochu pomáhat. Někomu může na první poslech připadat, že skoro všichni psi umí štekat. Ale až na druhý poslech poznáte, že každý poštekává trochu jinak. Třeba když srovnáte bernardýna a krysaříka, slyšíte určitý rozdíl. Ono je to podobné jako u lidí. Můžeme to různé poštekávání přirovnat k nářečím. Také rozeznáte třeba Ostraváka od Pražáka. Ostravák mluví „kratce“ a Pražák „zdlou-ha-vě“. Tak jdeme na to?

ŠUMĚNKY

KčS
0,20

Buldoček Čumáček

Venku přšelo, a tak jsme dneska nešli ven. Sedl jsem si k počítači a psal jsem. A u nohou mi ležel náš pes, buldoček Čumáček. A e-vi-dent-ně se nudil. „Co děláš?“ řekl a zívł. Nebo možná zívł a pak řekl: „Co děláš?“

Odpověděl jsem mu: „Píšu.“

„A co píšeš?“ zeptal se Čumáček, aby nestála řeč.

„Takové povídání.“

„A o čem to je?“

„Je to o zvířatech a na konci to má básničku.“

„Když je to o zvířatech, tak by to mohlo být i o nás,“ řekl buldoček.

„Pravdu díš, chlapče,“ řekl jsem, jak jsem byl v tom spi-so-va-tel-ském slovníku. „Náhodou píšu zrovna o jednom psovi. A druhou náhodou je to buldoček.“

„A jak se jmenuje?“ chtěl vědět Čumáček.

„Třetí náhodou je to taky Čumáček.“

„Tak ty píšeš o mně?“ zaradoval se náš buldoček a celý ožil.

„Asi tě zklamou,“ řekl jsem, „ale o tobě to není. Je to o tvém dědovi. O tom, po kterém jsi dostal jméno.“

Musel jsem ukončit ten rozhovor já – on, on – já. Trvalo by to nekonečně. A tak jsem mu řekl, že mu to dopovím, až to dopíšu.

Ale Čumáček se nedal. A že prý abych mu řekl aspoň tu básničku. Tu, jak jsem říkal, že je na konci. Ta mě tak dlouho nezdrží.

Abych měl od něj na chvíli pokoj, přečetl jsem mu poslední dva verše. Pro ty, co nechtou básně, jsou to poslední dva řádky.

„Cože to měl můj děda v čumáčku?“ zeptal se buldoček.

„Šumák,“ řekl jsem.

„A co to je?“

A já! To jsem tomu dal! Místo abych to urychlil, musel jsem zas vysvětlovat. Jak to bylo za časů